

Jorrit en de jacht op de kopie

*Een avontuur op Texel*

## **Colofon**

ISBN: 978 94 6365 044 1

Eerste druk 2018

© 2018 Martin Kuip

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

[www.elikser.nl](http://www.elikser.nl)

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

# Jorrit en de jacht op de kopie

*Een avontuur op Texel*

Martin Kuip





## HOOFDSTUK 1

Het was een winderige dag. De wolken raasden door de blauwe lucht, waarbij hun schaduwen als een grimmige deken het naderende slechte weer op het eiland voorspelden. Het was een mooie zomer geweest op Texel, maar deze leek nu het gevecht te verliezen, om plaats te maken voor de herfst.

In het bos, onttrokken aan de elementen, baande de veertienjarige Jorrit zich mopperend een weg tussen de bomen door. Hij had eerder die dag van de natuurkundeleraar te horen gekregen dat hij vrijdagmiddag bijles moest nemen.

Ik hoef helemaal geen bijles, dacht Jorrit en reageerde zijn frustratie af op een hoge varen. Hij was kwaad op zichzelf, de leraar, eigenlijk op iedereen. Een tak van een boom zwiepte in zijn gezicht. Hij voelde een felle pijn, net onder zijn blauwe ogen.

‘Sukkel,’ zei hij kwaad tegen zichzelf. ‘Kijk dan ook eens uit.’

Hij wreef voorzichtig met zijn vinger over de plek op zijn wang, maar hij voelde geen bloed. Starend naar zijn vinger besefte hij plotseling dat hij geen flauw idee had waar hij zich bevond. Jorrit stopte met lopen en keek naar de hoge, oude dennenbomen met daartussen de loofbomen, die op de oude duinen in het bos stonden. Tussen de bomen stonden dichte varens en schieters van jonge boompjes, die naarstig op zoek waren naar een sprankje zonlicht. Hij draaide zich

om en keek speurend in de richting waar hij vandaan kwam, maar zag niets bekends. Niet dat dit hem ongerust maakte, maar hij dacht dat er geen geheimen meer voor hem waren in het bos.

Hij besloot om rustig verder te lopen. Hij voelde de bladeren langs zijn ontblote enkels gaan. Jorrit had de laatste maanden een groeispuurt gehad, waardoor zijn spijkerbroek te klein was geworden. Het scheelde nu niet veel meer of hij was net zo lang als zijn vader, en die was 1,86 lang. Behendig rende hij een duintje op, om te zien of hij vandaar iets bekends zag. Hijgend keek Jorrit met zijn handen leunend op zijn knieën in het rond, maar al snel wist hij dat hij hier nog nooit geweest was. Hij besloot om weer van het duintje af te gaan. Al glibberend en glijdend tussen de bomen en struiken door, kwam hij onder aan het duin. Hier veegde hij zijn oude spijkerbroek schoon en keek even om zich heen. Een kleine dertig meter bij hem vandaan trok tussen wat dichte bosjes plotseling een glinstering zijn aandacht. Hij keek er even vragend naar en liep er toen langzaam naartoe. Hij kneep een beetje met zijn ogen om beter te kunnen zien, maar hij kon er niet achter komen wat daar was. Terwijl hij het bosje steeds dichterbij kwam, merkte hij dat het minder licht werd. Het leek wel schemerig te worden, terwijl het net half in de middag was. Ook werd het doodstil, op het geritsel van de bladeren die hij voor zich uit trapte na. Hij voelde de kou in hem trekken en dit alles gaf hem een vreemd gevoel. Een gevoel dat hij niet kon omschrijven, maar dat hem wel even liet huiveren.

Nog een paar meter was hij van de plek verwijderd. Hij had

nog steeds geen idee wat daar lag, maar iets vertelde hem dat het belangrijk was.

‘Tja, en wat ga je nu doen, knappe jongen,’ mompelde hij en keek peinzend om zich heen om te zien hoe hij erbij kon komen. Het leek net een ondoordringbare muur van bladeren waarachter hij de schittering gezien had. Hij trok de mouwen van zijn oude, blauwe sweatshirt over zijn voor zijn leeftijd grote handen en duwde zijn rechterhand voorzichtig tussen de fijne takjes door. Even dacht hij dat er niks was, maar toen voelde hij iets met zijn vingertoppen. Hij duwde zijn arm nog iets verder. Voorzichtig kneep Jorrit zijn wijsvinger en zijn duim naar elkaar toe en voelde dat hij met zijn vingertoppen iets vastpakte. Het voelde stevig en een beetje vreemd aan. Heel langzaam voelde hij zijn vinger en duim warm worden. Verbouwereerd en onbewogen hield hij het vast. Wat kon dat nu zijn? Hij probeerde zijn arm nog wat verder in de struiken te duwen, maar de takken drukten pijnlijk tegen zijn borst. Met tegenzin trok hij zijn arm weer terug. Nu wist hij nog niet wat het was, maar zijn nieuwsgierigheid was geprikkeld.

Jorrit liep een stukje achteruit en keek even aandachtig naar het bosje. Hij moest weten wat daarachter lag. Langzaam begon hij langs het bosje te lopen, speurend naar een opening waar hij zich door kon wurmen. Na tien minuten gezocht te hebben, stond hij weer op de plek waar hij vertrokken was. Hij had nergens een opening gezien. Het leek net of wat hij had gezien niet ontdekt mocht worden.

Hij tastte met zijn hand in zijn broekzak. Met het rode handvat van zijn zakmes in zijn vingers geklemd, trok hij zijn

hand terug. Hij klapte het lemmet zonder erbij na te denken met één hand open en sneed er een paar takjes mee door. Hij had het zakmes een half jaar geleden voor zijn veertiende verjaardag gekregen van zijn opa. Het was een echte *Swiss army knife*. Er zat een tangetje op, een schroevendraaier en nog meer van die handige dingetjes.

Jorrit ging op zijn knieën zitten en voelde de kou van de grond in zijn benen trekken. Het was duidelijk dat de nog altijd warme septemberzon hier weinig kwam. Een klein stukje bij hem vandaan zag hij wat hij zocht. Vlak boven de grond was een kleine opening, de stammetjes stonden hier net even wat verder uit elkaar. Hij kroop erheen en bracht zijn hoofd dicht bij de grond. Jorrit keek door de smalle opening om te zien of hij zich erdoor kon wurmen. Hij besloot dat hij het moest proberen. Hij veegde met zijn handen de bladeren voor de opening een stukje aan de kant en ging op zijn buik liggen, met zijn armen langs zijn hoofd. Met kronkelende bewegingen wurmde hij zijn lichaam een stukje tussen de struiken. Toen hij niet meer verder kon, sneed hij moeizaam met zijn mes een paar takken door. Langzaam wurmde hij zijn lichaam door de nieuw gemaakte opening. Stukje bij beetje lukte het Jorrit de afstand te verkleinen. Een felle pijn op zijn onderarm maakte hem duidelijk dat het niet vanzelf ging. Een uitstekende tak had langs zijn arm geschraapt en hem een rode kras gegeven, waar langzaam het bloed uit begon te sijpelen. Hij negeerde de pijn en probeerde zijn arm weer terug te trekken, maar zijn sweatshirt bleef ergens achter haken. Met veel gedraai en gekronkel kon hij zijn arm uiteindelijk bevrijden. Hij sneed nog een paar takken weg en duwde zich kronkelend nog een stukje



verder. Iedere keer als hij een stukje dichterbij kwam, keek hij verwachtingsvol naar voren, maar hij kon niet ontdekken wat het was dat hij zag.

Na een marteling van zeker een kwartier werden de struiken minder dicht en wist hij zich langs het laatste bosje te wurmen.

Jorrit kwam vertwijfeld omhoog en keek vol ontzag naar het ding dat hij voor zich zag.

Wat is dat nou, dacht hij en liet zijn hoofd langzaam van links naar rechts gaan. Nadat hij het vol verbazing bekeken had, liep hij behoedzaam naar voren en legde voorzichtig zijn hand erop. Het was zilverkleurig en het had de vorm van een ei. Het was volkomen glad en ja, hij had het zich niet verbeeld, het voelde een beetje warm aan.

Hij vroeg zich af hoe het daar gekomen was. Onwillekeurig keek hij omhoog. Boven hem zag hij de takken van de bomen zich sluiten tot een grote groene deken. Hoelang zou het hier al liggen?

Jorrit zag dat het met de achterkant tegen een duin lag en liep om de bolle voorkant heen naar de andere zijde. Hier klom hij anderhalve meter omhoog op het duin en stapte toen op het ding. Leunend op zijn handen kroop hij over het ding naar achteren. Aan het eind liep het spits toe en daar staken drie flappen uit, net zoals bij een vliegtuig. Een van die vleugeltjes stak ver de struiken in en was waarschijnlijk hetgeen wat hij gevoeld had.

‘Mmm, lekker warm.’ Jorrit was gaan zitten en zijn benen bungelden langs de zijkant omlaag, met de grond ongeveer anderhalve meter onder zijn voeten. Hij voelde zich voldaan.

Jorrit bekeek het geheel nog eens aandachtig. Het ding was ongeveer vijf meter lang en twee meter hoog. Vooraan was het bol, waarna het spits toeliep naar achteren.

Dit lijkt net een film, dacht Jorrit, terwijl hij met zijn handen over het warme oppervlak wreef. De warme septemberzon brandde door een gaatje in het bladerdek aange-naam op zijn gezicht. Hij wist dat de zomer voorbij was en dat hij nu nog even moest genieten van het zonnetje. Een aantal weken geleden was zijn school weer begonnen. Hij zat in de derde klas van de havo en was het nu alweer zat.

Deze zomer had hij een vakantiebaantje gehad in de bloembollen. Het bedrijf waar hij werkte, teelde keizerskronen. Die moesten er in de zomer uit om afgeleverd te worden. Hij had goed zijn best gedaan en mocht op het eind van de zomer zelfs alleen op de trekker rijden. Zijn baas had tegen hem gezegd dat hij er aanleg voor had. Lekker de hele dag een beetje met elkaar kletsen en bollen rooien en sorteren, dat beviel hem wel. Maar de hele dag in de schoolbanken zitten, dat vond hij niks.

Hij duwde zich omhoog en sprong met een boog op de grond.

‘Eens nog wat beter bekijken,’ sprak hij zichzelf tevreden toe.

‘Het lijkt wel of het een stukje in de grond is gezakt,’ merkte hij op toen hij er vanaf de zijkant naar keek. Jorrit zag dat de spitse achterkant schuin omhoogstak en de bolle voorkant deels in de grond zat.

Terwijl hij het bekeek, zag hij dat zijn linker veter los was. Zonder erbij na te denken ging hij op zijn rechterknie zitten

en begon zijn veter te strikken. Gedachteloos trok hij zijn veter strak, toen iets net boven de grond zijn aandacht trok. Verbaasd keek hij ernaar. Zat daar wat? Voorzichtig veegde hij wat zand aan de kant en keek verbaasd naar een ronde draaiknop. Na er even naar gekeken te hebben, bracht hij aarzelend zijn hand naar de knop en pakte deze voorzichtig vast. Hij hield deze enkele seconden vast en twijfelde wat hij ging doen. Toen hakte hij de knoop door en voorzichtig gaf hij wat kracht. Verrassend eenvoudig draaide de knop een klein stukje rond. Langzaam draaide hij hem nog een stukje verder, tot hij niet meer verder wilde. Er gebeurde niets. Voorzichtig gaf hij iets meer kracht. Jorrit voelde dat hij door een aanslag heen draaide en wachtte gespannen af. Plotseling hoorde hij vanuit het ding een licht gesis komen. Als door een slang gebeten kwam Jorrit overeind en sprong naar achteren, terwijl hij zijn blik op de plek hield waar het geluid vandaan kwam. Uit het glanzende oppervlak kwamen een paar kieren tevoorschijn en verder niks.

## HOOFDSTUK 2

‘Jorrit,’ zei de wiskundeleraar met een luide stem. Hij keek Jorrit met een minzaam glimlachje vanachter zijn volle, donkere baard aan. Hij stond zelfverzekerd, met een licht gebochelde rug voor de klas. Zijn veel te grote, oude colbertje hing slobberig om hem heen. Hij keek Jorrit met twee bruine ogen priemend aan, alsof hij wilde zeggen: ‘Nu heb ik je.’

‘Eh, sorry, meneer,’ antwoordde Jorrit onzeker.

‘De hele klas zou dolgraag jouw antwoord willen horen op dit kleine wiskundige probleempje,’ zei meneer De Zwart.

Een paar klasgenoten begonnen al te grinniken, wachtend op de vernedering die Jorrit zou ondergaan. De hele klas wist dat Jorrit slecht was in wiskunde.

Hij had net zitten dagdromen over wat hij de dag ervoor had meegemaakt. Na het gesis was er een deurtje een klein stukje opengegaan, waarna het vastliep tegen het zand. Met zijn handen had hij geprobeerd het zand weg te graven, maar het was onbegonnen werk. Omdat het al laat werd, was hij naar huis gegaan en had hij besloten om de volgende dag na schooltijd terug te komen met een schep.

‘Kom kom, je hoeft niet zo verlegen te zijn,’ plaagde de leraar.

‘De grafiek is van een dalparabool met de top op  $x = -2$ ,’ antwoordde Jorrit plotseling, zonder erbij na te denken.

Het werd stil in de klas. Het geroezemoes stopte en de klas wachtte gespannen af wat de leraar ging zeggen.

‘Nou nou,’ zei meneer De Zwart met een donkere stem. ‘Je antwoord is correct, mijn complimenten, Jorrit.’

Het werd weer rumoerig in de klas. De vernedering was mislukt. Jorrit keek een beetje schuchter om zich heen. Hij had het juiste antwoord gegeven zonder dat hij deze wist. Hij snapte er niets van. Zijn blik kruiste die van zijn buurmeisje Marjolein, die ‘hoe wist je dat’ gebaarde.

Jorrit trok zijn schouders op en gaf aan dat hij dat ook niet wist. Ze glimlachte naar hem en hij zag de kuiltjes in haar wangen. Vroeger was het hem nooit zo opgevallen, maar nu vond hij haar een knappe meid. Ze had lang, donker, krullend haar en lichtblauwe ogen. Ze was stevig gebouwd, maar niet dik. Vroeger hadden ze samen veel in het bos gespeeld. De laatste jaren was het contact minder geworden.

Met een luid getingel ging de bel, het teken dat de les was afgelopen. Eindelijk, dacht Jorrit.

‘Jongens,’ bulderde meneer De Zwart, ‘het huiswerk voor deze week is deze paragraaf afmaken en paragraaf 3.2.’

Vlug stopte Jorrit zijn spullen in zijn tas, zodat hij kon vertrekken.

‘Daar kwam je goed mee weg, hè,’ zei Roel tegen hem. ‘Anders had je vanmiddag moeten nablijven.’

Roel was een ietwat dik mannetje met wie hij op karate zat. Hij had een rond gezicht en lange, donkere haren, die altijd warrig op zijn hoofd stonden.

Samen liepen ze via de trap van het grijze, statige schoolgebouw van de tweede verdieping naar beneden. Om hen

heen waren de medeleerlingen die nog een uur hadden driftig op weg naar het volgende lokaal.

‘Kom jij vanavond naar karate?’ vroeg Roel toen ze in de kleurige aula waren aangekomen.

‘Ja, natuurlijk kom ik,’ zei Jorrit een beetje argwanend. ‘Hoezo?’

‘We moeten de tweede *pinan* kennen. Ken je die dan al?’ vroeg Roel verbaasd, omdat hij wist dat Jorrit slecht in kata’s lopen was.

‘O, helemaal vergeten. Dat is stom. Dan moet ik straks nog maar oefenen, denk ik,’ zei Jorrit vertwijfeld. ‘Doe jij dan een gebedje voor mij bij onze lieve Heer,’ glimlachte Jorrit naar Roel.

‘Zoveel tijd heb ik niet,’ antwoordde Roel grinnikend terug. ‘Nou, succes. Ik zie je vanavond wel,’ zei hij en liep met grote passen bij Jorrit vandaan.

‘Ja, hoi hoi,’ zei Jorrit nog enigszins afwezig en schudde de gedachte van zich af hoe hij het allemaal moest doen vanmiddag.

Hij liep over de grijze betontegels naar het fietsenhok en haalde zijn sleutel uit zijn zak. Hij pakte zijn oude Gazelle-fiets, bond zijn tas achterop en al lopend sprong hij op het zadel. Jorrit moest ongeveer vijf kilometer fietsen, waarvan een groot gedeelte tussen de weilanden door. Toen hij net buiten het dorp was, werd hij ingehaald door Marjolein.

‘Fijn, hè, zo’n elektrische fiets!’ riep Jorrit hijgend naar Marjolein. Marjolein hield even in en kwam naast hem fietsen.

‘Veel beter,’ zei ze. ‘Deze fiets heb ik gekregen omdat ik zulke goede cijfers haal.’

‘Deze heb ik gekregen, omdat ik zulke goede cijfers haal,’ antwoordde Jorrit lachend terug.

‘Dan moet je nog blij wezen dat je überhaupt een fiets hebt gekregen,’ zei ze en keek hem plagend aan.

‘Hè, wat een nare opmerking,’ zei Jorrit gespeeld verontwaardigd.

‘Maar je bent op de goede weg, je gaf het juiste antwoord met wiskunde,’ vervolgde ze.

‘Nou, gelukkig wel,’ beaamde Jorrit.

Even bleven ze stil naast elkaar rijden, met op de achtergrond het lichte gezoem van Marjoleins fiets. Haar lange, krullende donkere haren wapperden in de wind en haar fijne gezicht was iets rood geworden.

‘Moet jij vanmiddag nog veel doen?’ vroeg ze even later.

‘Best wel,’ antwoordde Jorrit.

‘Wat ga je dan doen?’ vroeg Marjolein. Jorrit dacht even na of hij kon vertellen wat hij gister ontdekt had. Hij had het gevoel dat hij het aan niemand mocht vertellen. Maar aan Marjolein, dat kon toch wel?

Op het moment dat hij het wilde vertellen, begon zijn mobiel hele vreemde geluiden te maken.

‘Was dat jouw mobiel?’ vroeg Marjolein verbaasd.

‘Ja, dat denk ik wel’, zei Jorrit en pakte tegelijkertijd zijn mobiel uit zijn zak.

‘NIETS VERTELLEN,’ stond er op zijn scherm. Jorrit staarde er verschrikt naar.

‘Wat is er?’ vroeg Marjolein, die Jorrits reactie zag.

‘Eh, niets. Iets onverwachts,’ zei Jorrit verbaasd. ‘Niks ernstigs, hoor,’ voegde hij eraan toe en fietste langzaam door, terwijl hij vertwijfeld naar zijn scherm bleef kijken.

Hij besloot om niets te vertellen en hij liet het berichtje even voor wat het was.

‘Is het je cijfer van geschiedenis?’ vroeg Marjolein met een glimlach.

Jorrit moest nu ook glimlachen. ‘Ja, het was best wel dom om de vragen van het proefwerk in te leveren in plaats van de antwoorden. Ik moet nog kata’s oefenen. Je weet wel, van die nepgevechten,’ zei hij tegen Marjolein, terwijl hij zijn mobiel weer in zijn broekzak stopte.

‘O ja, voor karate. Nou, niets voor mij. Ik moet vanmiddag nog leren voor een proefwerk economie. Anders moet ik mijn fiets straks ook nog inleveren,’ zei ze lachend.

Al pratend waren ze bij de splitsing aangekomen waar ze rechts afsloegen. Aan het begin van de straat stond Marjoleins huis, aan de linkerkant. Het was een knus, witgeschilderd, oud huisje met een grote tuin erachter.

‘Nou, ik zie je, leuk je weer eens gesproken te hebben. Doeg!’, riep Marjolein en ze draaide het pad in bij haar huis.

‘Ja, hoi hoi!’, riep Jorrit terug. Hij kwam uit de luwte van het huis van Marjolein en een stevige windvlaag duwde hem naar de rand van de weg. Hij stuurde zijn fiets weer naar het midden, waar hij schuin tegen de wind in hangend zijn weg vervolgde. Hij moest nog anderhalve kilometer fietsen over het smalle landweggetje dat tussen de akkers door kronkelde.

Zijn gedachten gingen meteen terug naar het berichtje dat hij zojuist gekregen had. Wie zou dat berichtje gestuurd hebben, dacht hij. Had iemand gezien dat hij dat ding gevonden had? Had iemand zijn spoor gevolgd? Hoe kwam diegene aan zijn nummer? Allemaal vragen waar hij geen antwoord



op had. Iemand had hem gister zonder dat hij het wist be-  
gluurd en hij wist niet wie en waarom. Hij vond het geen  
prettige gedachte.

‘Ach, stel je niet zo aan,’ sprak hij zichzelf bemoedigend  
toe, maar het onbehaaglijke gevoel bleef.

Hij fietste langs zijn huis naar het restaurant, dat zo’n vijftig  
meter verderop lag. Bij de entree van het hotel zette hij zijn  
fiets in de stalling. Het was een witgeschilderd jaren 50-ge-  
bouw met twee verdiepingen. Op de benedenverdieping be-  
vond zich het restaurant, de receptie, de keuken en een paar  
kamers. Boven hadden ze de rest van de kamers. Hij hoopte  
dat hij nog een kopje thee mee kon drinken met zijn ouders.  
Hij kwam het bar-restaurantgedeelte vermoeid binnenlopen  
en zag dat zijn ouders nog aan de ronde tafel naast de open  
keuken zaten.

‘Hé, jongen,’ begroette zijn moeder hem vrolijk.

‘Hé, ma.’

‘Wil je nog snel een kopje thee?’

Ze was een vrolijke vrouw van half in de veertig met een  
voorkomen van eind dertig. Ze had blond, lang, krullend  
haar, en donkere, bruine ogen. Ze zag er verzorgd uit en  
was altijd bezig met haar lijn. Niet dat iemand vond dat ze  
dik was, maar ze streefde naar een gewicht dat ze nooit zou  
halen.

‘Ja, graag,’ antwoordde Jorrit, terwijl zijn moeder de  
thee al aan het inschenken was.

‘Heb je nog cijfers teruggekregen?’ vroeg zijn moeder  
benieuwd.

‘Je hoeft me in ieder geval nog geen nieuwe fiets te geven.’

Zijn vader keek nu even op van zijn krant en keek Jorrit vragend aan. Jorrit vertelde dat Marjolein gezegd had dat zij een elektrische fiets gekregen had, omdat ze zulke goede cijfers haalde.

‘Nou, ik zou het best fijn vinden als ik jou een nieuwe fiets mocht geven voor je goede cijfers,’ antwoordde zijn moeder.

‘Zeg het niet te hard hoor, ma, want wiskunde begint mij te begrijpen,’ zei Jorrit lachend.

‘Pa, heb je die oude, opklapbare legerschep nog?’

‘Oei, even denken,’ zei zijn vader. Hij legde zijn vinger op de plaats waar hij gebleven was met lezen en keek hem even bedenkelijk aan.

‘Ja. Ja,’ herhaalde hij nog een keer. Ik denk dat ik hem nog wel heb,’ zei hij langzaam. ‘Hij ligt volgens mij ergens in het schuurtje achter het huis. Je moet daar maar even kijken.’

‘Wat moet jij nu met een schep?’ vroeg zijn moeder benieuwd.

‘Ik wil het hele bos omspitten. Ik ben die bomen meer dan zat,’ antwoordde Jorrit plagerig, hopen dat zijn moeder daar genoeg mee zou nemen.

‘Nou, je doet maar,’ zei zijn moeder een beetje lachend. ‘Ik vind het best. Als je maar wel op tijd terug bent voor het avondeten.’

Jorrit was al opgestaan en liep via het sfeervolle restaurant met zijn rustige kleuren en donkere houten vloer richting de receptie, om via de ingang weer bij zijn fiets te komen.

‘Is goed!’ riep hij bij de deuropening naar zijn moeder, die alweer in gesprek was met zijn vader.

Hij pakte zijn fiets uit de stalling en fietste met een paar stevige trappen naar huis.

‘Wat een rommel,’ momperde hij toen hij de deur had geopend van het oude schuurtje. Hij liet zijn ogen even wenen aan de duisternis en ging op zoek naar het schepje. Het schuurtje stond vol met oude tuinspullen, een oude fiets zonder zadel en nog meer rommel waarvan ze eigenlijk niet wisten wat ze ermee moesten. Na een paar minuutjes gezocht te hebben, vond Jorrit het schepje achter de oude grasmaaier. Hij controleerde of hij het nog kon uitklappen en toen dat het geval was, liep hij tevreden naar huis. Hij kleedde zich snel om en liep daarna over de weg naar het bos. Bij het hotel stak hij de weg over en liep het bos in. Terwijl hij over het brede bospad liep, kwam de vervelende gedachte dat iemand hem gisteren stiekem had bekeken weer terug. Hij vond het geen fijne gedachte en het boezemde hem angst in. Jorrit versnelde zijn pas en keek af en toe gehaast achterom. De schep hield hij stevig vast en hij voelde even of zijn zakmes nog in zijn jas zat. Het was niet zo heel ver lopen, maar het duurde hem veel te lang. Weer keek hij even snel over zijn schouder. Hoorde hij nu wat? Hij vertraagde zijn pas en luisterde aandachtig. Jorrit werd gek van zichzelf. Hij versnelde zijn pas weer en was blij dat hij bijna bij de plek was waar hij van het pad af moest. Nog een klein stukje. Hij keek nog eenmaal over zijn schouder en glipte toen net na de bocht onzichtbaar de bosjes in en wachtte hier even geduldig af. Zichtbaar opgelucht zat hij gehurkt tegen een boom geleund. Toen hij niets hoorde, sloop hij verder het bos in. Hij probeerde zo min mogelijk geluid te maken en geen sporen achter te laten. Vroeger, toen hij nog veel met Marjolein in het bos speelde,

had hij aardig geleerd om zijn sporen te verbergen en andere sporen te volgen. Hij had gister voor zichzelf wat aanwijzingen achtergelaten en kon zo eenvoudig het bosje weer vinden.

Wie had hem bespied en waar had diegene dan gezeten? Hij zat op zijn hurken op een duin en keek naar het bosje waar dat vreemde ding achter lag. Jorrit hield alles nauwlettend in de gaten, waarbij hij de schep stevig vasthield alsof het een slagwapen was. Het angstige gevoel dat hij had, was helemaal verdwenen. Een gezonde spanning was ervoor in de plaats gekomen. Het viel hem op dat het weer muissstil was. Geen geluiden van de wind of van de dieren, hij hoorde helemaal niets. Jorrit speurde de omgeving af, maar kon niks ontdekken. Na een tijdje merkte Jorrit dat zijn benen begonnen te tintelen en langzaam kwam hij overeind. Voorzichtig schudde hij met zijn benen en toen de tinteling was verdwenen liep hij met grote stappen van de duin af. Voor het bosje ging hij op zijn buik liggen en begon zich voorzichtig tussen de struiken door te wurmen. Aan het eind doemde het wonderlijke gevaarte weer op. Nadat hij het vol bewondering bekeken had, wierp hij zijn blik op de grond. Zorgvuldig bekeek hij deze op zoek naar sporen, maar hij kon geen andere sporen naast zijn eigen voetsporen vinden. Hij begreep er niets van. Wie had hem gisteren gezien en vanmiddag een berichtje gestuurd? Vertwijfeld liep hij naar het deurtje. Zijn nieuwsgierigheid was te groot om er nog langer over na te denken. Hij vouwde zijn schep open en begon te graven. Al snel stond het zweet op zijn voorhoofd. Jorrit trok zijn sweater uit en ging in zijn T-shirt verder. De bosgrond zat vol met wortels, wat het spitten er niet gemakkelijker op maakte. Ondanks dat hij moe was, spitte hij gewoon door.